

НОВОСАДСКИ ДЕЧИЈИ КУЛТУРНИ ЦЕНТАР
СЦЕНСКИ ПРОГРАМИ
ДРАМСКИ СТУДИО ЗА ДЕЦУ И МЛАДЕ

МАТЕРИЈАЛИ ЗА АУДИЦИЈУ 2023.

ПЕСМЕ

Јохан Волфганг Гете

МАЈСКА ПЕСМА

О, ал' ми блиста
природа сва!
Ал' кличе поље!
Ал' сунце сја!

Из сваке гране
пупи по цвет
а из жбунова
гласова свет;
из сваких груди
радост и рај.
О, земљо! Сунце!
О, срећо, трај!

Љубави, лепша
но облак тај
што златни зорин
упија сјај,

ти пољу дајеш
благослов нем,
а цвећа дахом
и свету свем.

Девојко! дража
но живот сам!
Поглед! Тај поглед!
Волиш ме, знам.

Не воли шева
песму ни лет,
нит' дах небеса
јутарњи цвет

кô што те воли
плахи ми дах,
тебе што младост,
радост и мах

звучима дајеш
певања мог.
Љубав ти ову
платио Бог.

СМИСАО

увак је исто.
крај лета
је најлепши
и најтужнији.
осећам
како ми ствари
измичу неповратно
и постајем краћа
са сваким краћим даном.
када се враћам с Дунава
има једна низбрдица
ту се сјурим бициклом
затворим очи
и док летим
сваки пут помислим
вреди живети.
ипак вреди.

ПУТ

ја сам ишла путем
лево је равница
с десне стране сунцокрети
ја сам ишла путем
изнад мене небо
испод мене камен
ја сам ишла путем
тамо напред море
иза мене шума
ја сам ишла путем
увак својим путем
и најчешће сама

ЖИВОТ БЕЗ СТОЛИЦЕ

Здраво, ја сам Бели Орао Ватреног Срца. Долетео сам на свет пре 11 зима. Мајка ме је најпре ставила на своје груди. Када су нам се усагласила срца, предала ме је оцу. Он ме је спустио у снег, да се повежем са земљом. Тако сам научио да разликујем топло и хладно, звук и тишину, близу и далеко, љубав и храброст. Тако сам добио име и тако живим. Грешка је мој учитељ. Језеро ми је сестра, а вук ми је брат. Претке препознајем у лишћу и зато им се клањам. Поглавицу поштујем, али његове одлуке преиспитујем. Када устанем, захвалим небу на томе што сам се пробудио. Када сам гладан, упитам рибу да ли могу да је уловим. Када желим да се играм, направим себи играчку. Када сам нежан, берем биље с мајком. Када сам снажан, идем са оцем у лов. Када хоћу да одредим време, погледам у своју сенку. Када ми је хладно, упалим ватру. Када ми је вруће, јашем коња. Када сам љут, трчим. Када сам много љут, много трчим. Када сам тужан, седнем на камен и плачем. А кад се уморим од својих мисли, легнем на земљу и гледам у небо. Не знам шта је то столица. Сигурно ми не треба јер је никада нисам видео.

(прича Јасминке Петровић из књиге 100 лица столица)

СПИКЕР:

После једне туче у ливерпулској луци, гусарски капетан Џон Пиплфокс, звани Звоно, био је пензионисан. Одређена му је бедна пензија и нешто инвалидског додатка, за 72 ране добијене у гусарским биткама. Заставе и оружја однети су у музеј, а храбра посада искрцана на копно и послата да се усавршава у различитим занатима. Међународни гусарски савез, у знак протеста против ове подмукле игре, престао је да напада енглеске трговачке бродове, који су се после тога толико намножили да су били све чешћи судари и то на отвореном мору ...

Када се, међутим, у Кинеском мору појавило седмоглаво чудовиште, и почело као од шале да потапа енглеске, и не само енглеске лађе, и када нико од тадашњих владиних мезимаца није имао храбрости да пође и да чудовиште ликвидира, — дакле, када је све било тако као што сам вам рекао, — јави се наш гусарски капетан, дивна једна фигура, звани Звоно, и рече: „Вратите ми једрењак, вратите ми мојих седамдесет гусара, вратите ми заставе и оружје — и нека ме поједе морски пас ако се не вратим са свих седам глава тога чудовишта!" Влада је, разуме се, пристала одмах и једино се управа музеја дуго противила, тврдећи да су гусари одвратни и да ће упропастити и заставе и оружје. Ствар је ипак уређена и капетан је добио све што је тражио, уз обећање да ће пазити на заставе и да ће гусари редовно чистити своје секире, нарочито после борби прса у прса, по којима је наш јунак био познат и омиљен!

(Душко Радовић „Капетан Џон Пиплфокс)

НАСТАВНИК/НАСТАВНИЦА

У реду. Добро јутро, децо. Добродошли на још један дан онлине школе. Надам се да сте сви добро. Хајде да почнемо. Чекајте, пре него што кренемо, ммм, Џејоне, можеш ли молим те да упалиш камеру? Да, мора да буде укључена. ЗЕМЉА ЗОВЕ Џејсона. Молим те, упали камеру. Џејсоне. уздах У реду, онда. О, Фелиција, можеш ли да подесиш екран да видимо тебе, а не само твој чело? Ох, драга, то је превише. Можеш ли да подесиш да не видимо само твоја уста? Желимо да видимо цео твој образ. Можда помакни екран мало уназад? У реду је. Остави само тако. Добро, да пређемо на час. Стивене? Твој микрофон је упаљен. Зашто гледаш ЈоуТубе? Ово сад чак није ни најдосаднији део мог часа! Угх, Мија, можеш ли молим те да устанеш из кревета? Дословно смо на часу сада. Не можеш да спаваш на часу! Устани из кревета и седи за сто! Шон? Шта је то? Не можеш да ме чујеш? Ох. Ухх, јеси ли покушао да рифрешујеш, да освежиш страницу на Зоому? Не можеш да освежиш Зоом? Ох. А шта ако покушаш изаћи и поново се придружити? У реду? Ох не. Гина, чини се да си замрзнута. Јеси ли замрзнута? Замрзнута си. УГАСИ МИКРОФОН, ДРАГА. УШИ МИ. МОЛИМ ТЕ. ИСКЉУЧИ. ТВОЈ. МИКРОФОН. Хвала. Идемо даље, ее какво пријатно изненађење! Сви, погледајте овде! Мој мачак, Кикирики, одлучио је да се придружи нашем часу - ОХ, НЕ СИЛАЗИ ОДАТЛЕ. СКИНИ СЕ СА МОГ КОМПЈУТЕРА. СКИНИ. СЕ. САДА. Извињавам се због тога. Знам да је све ово јако тешко и изузетно фрустрирајуће, али верујем да можемо ми то. Само још мало, људи. Ускоро ћемо опет бити у школи. Хајде... И дисконектовао/ла сам се са часа. Усред мог инспиративног говора. Добро, нећу плакати. Нећу плакати.

(„Он лајн час“, Џејд Преја Верба)

ЖИВКА (на телефону):

Ало... централа? Молим Министарство спољних послова... Је ли то Министарство спољних послова? Да!... Молим вас да се позове на телефон г. Нинковић. секретар... Да!... Реците, зове га госпођа Живка министарка. *(пауза)* То сте ви, господине Нинковићу? *(пауза)* Тако! Дакле, потписано је... Е, па честитам вам унапређење. Видите, дакле, да сам одржала реч. Али морам вам рећи да није ишло баш тако глатко. Бунио се ваш министар, каже: добили сте класу пре три месеца. Али сам ја наваљивала и нисам му никако дала мира, па сам чак натерала и свога мужа те га је он окупио. Да, да, и он га је окупио. *(пауза)* Него, знате шта, друго сам нешто хтела да вас замолим. Овај мој несрећник, онај мали гимназиста Рака, био данас на игралишту, са децом енглеског конзула. Ја сам га нарочито послала, јер, знате, он сад припада томе друштву... Да! Па замислите, разбио нос сину енглеског конзула и опсовао му оца. *(пауза)* Па да, увиђам и ја сама да је то врло незгодно али, шта ћу, не могу из ове коже. Та како казнити, нећу га казнити, него ћу га испребијати, али је мени главно да се некако заташка ствар код енглеског конзула, да се он не љути. Па то сам хтела да вас умолим, да одете ви до њега, у име моје, и да му кажете: нека не узме ствар озбиљно, деца ко деца! *(пауза)* Е, па шта друго могу да му кажем. Ја мислим он је паметан човек, неће ваљда дозволити да се две државе заваде због једнога носа; а што му је псовао оца, реците да то у нашем језику не значи ништа ружно, то је као кад би се енглески казало »добар дан«. И уопште, реците да је то наш народни обичај да псујемо оца једно другом. Па дабоме! 'Ајде, молим вас, па отадите одмах а дођите затим да ми јавите шта сте урадили. Како?... А... па-па? — Па добро, нек вам буде и па-па, само молим вас свршите ми то. До виђења! *(оставља слушалицу)*

(Бранислав Нушић „Госпођа министарка“)

АКИКО:

Ја сам била Акико, девојчица са чудним даром да све живо изокрене. Док су остали у разреду цртали Снешка, три круга, велики, мањи и најмањи, три грудве као тело, ја сам на једном од папира такође цртала кругове благим покретима, али то су били потиљци људи и темена, шубаре, капе гледане одозго. Цртеж није био ништа посебно ни величанствено, био је као мрља, наиван, није био Снешко као код других. Њихови су цртежи били пресликани. Исти. Завршила сам и у себи сам певала неку глупаву дечју песмицу ТРА ЛА ЛА ЛА ЛА. Када је дошло време да свако покаже свој рад, ја сам свој ставила на под. Учитељица ме је чудно погледала. „Акико, шта то радиш?“

Нисам одговорила. Узела сам други бео папир и ћутке се попела на своју столицу, столица је скрипала помало драматично, а цртеж је био на поду далеко испод мене. Затим сам кренула да цепам папир и правим пахуље од папира и почела сам да их бацам по свом цртежу; тај снег је падао на врхове капа, на потиљке људи, шубаре. Мени је тек сад све имало смисла.

Учитељица је била у благом шоку. Остала деца су за мене била ветар и гледала су зачуђено са смешком у углу усана. Ја са Снешком у углу усана. Ћутим и цепам. Остали су полако почели да дувају, да испуштају ваздух. Схватили су да су ветар. Затим сам рекла: „Учитељице, ја сам Акико и имам дРугАЧији поГлед на снег.“ „Седи.“ Села сам и помислила: Ко ми је крив што се другачије топим изнутра. Мислим да ми је дала јединицу.

(из романа Стефана Тићмија „Ја сам Акико“)